

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 888. Usque Ad Annum 1000

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117921

§. 25. S. Geradus Broniensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66313](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66313)

Sæculum X.
A.C. 942.
stimenta a Regula præscripta spernunt, itemque vitium proprietatis damnat, sub prætextu aliquas res ad decorandam Ecclesiam quasi testamento relinquendi.

Elog. Sæc. 5.
Act. Ben. p.
316.
S. Odonis Successor & tertius Cluniaci Abbas fuit Aimardus, quem jam anno nongentesimo quadragesimo primo, priusquam ultimo Romam profisceretur, eligi curaverat. Aimardus vir humili loco natus, sed clarissimis virtutibus splendens, & Disciplinæ Regularis studiosissimus, rem domesticam multum auxit, quod ex Chartis ducentis septuaginta octo in Archivo Cluniacensi servatis, & sub ipsius Regimine, quod annis sex absolvitur, datis dispicitur.

§. XXV.

S. Gerardus Broniensis.

vit. Sæc. V.
Act. Ben. p.
248.
Sancti Odonis ætate Disciplinam monasticam restituit in Gallia Belgica S. Gerardus Broniensis, sub finem Sæculi IX. nobili profapia apud Namurcum ortus. Pater ejus ab Haganone, quo charior Carolo Simplici nemo fuerat, genus ducebat. Mater vero Stephani Episcopi Tungrensis soror erat. Ipse juvenis in Palatio Berengarii Comitis Lomnacensis versabatur; jamque illa ætate Ecclesiam Broniensem collapsam in prædio suo restauravit, volens Monasterium fundare. Interim autem Clericos, qui Sacris operarentur, illi Ecclesiæ præfecit,

cit. Tuncolvebatur annus nongentesimus octavus. A Comite Berengario ad Robertum Comitem Parisiensem, postea Regem, missus, cum in Abbacia S. Dionysii diversaretur, desiderium concepit mundum relinquendi. Quam licentiam reversus a Comite Berengario, & Stephano Episcopo, Avunculo & Pastore suo, qui eum a cunctis criminibus absolvit, impetravit. Ergo ad S. Dionysium redit, ubi voti compos factus, suppliciter exposcere cœpit, ut sibi liceret literas addiscere, & fratribus admodum mirantibus vir jam dudum barbatus puerili humilitate primis elementis incubuit. Intra paucos dies Psalterium edoctus, & non modicam deinde Sacrarum Scripturarum scientiam adeptus in obedientiæ quoque aliarumque virtutum via progrediebatur. Anno conversionis suæ secundo a Theodulpho Episcopo Parisiensi Acolythus, tertio Subdiaconus, quarto a Fulrado Theodulphi Successore Diaconus, & nono ab Adelhelmo Fulradi Successore Presbyter ordinatus est.

Decem annos in Monasterio S. Dionysii versatus, anno nongentesimo vigesimo nono egressus est, ut Monasterium suum Broniense stabiliret, Reliquias S. Eugenii Martyris ferens. Primo quidem Clerici Tungrenses & ipse Episcopus cultum hujus Sancti, sibi ignoti, recipere no-

R 5

lebant;

Sæculum X.
A. C. 942.

*Bolan. ad
Ufuard. 18.
Aug.*

Sæculum X.
A. C. 942. lebant; sed consensit tandem Episcopus, atque etiamnum S. Eugenii Translatio Bronii celebratur. Tunc ergo Gerardus, Clericis, quos immiserat, ejectis, Monachos advocavit, iisque aliquamdiu præfuit. Sed frequentiam populi non ferens Cellulæ prope Ecclesiam sese inclusit, ut liberius orationi vacaret.

Giselbertus
Dux Lotharingiæ.

Haud diu post jubente Episcopo Cameracensi, & instante Giselberto, Lotharingiæ Duce, Principe illa ætate potentia vix ulli secundo, Henrici Aucupis genero, S. Gerardus curam Monasterii S. Gisleni in Hanonia in se suscipere compellitur. In illud itaque Monasterium, tunc a quibusdam Clericis dissolutis, & avaritiæ mancipiis occupatum, his expulsis, Congregationem Cœnobitarum induxit, iisque ceu Abbas præfuit, non dimisso monasterii Broniensis regimine. Arnulphus quoque Senior, Comes Flandriæ, cum crederet, se S. Viri precibus calculi doloribus liberatum, magna eidem dona obtulit, & tandem coegit, ad accipiendas Bonorum suorum decimas, quas in Monachos & pauperes spargeret. Præterea eodem Principe urgente omnium Cœnobiorum in ipsius Ditione positorum clavum arripere compulsus est.

Gerardus inter alia Monasteria etiam Blandiniense, seu S. Petri Gandavi reformavit, a S. Amando fundatum, quod an-
nis

nis plus centum Clerici sæculares occupabant. Hos expulit ob efrenem vitæ licentiam, nulla habita ratione nobilissimi sanguinis, ex quo se ortos jactabant, & monachos disciplinæ regularis amantes induxit. Illi Clerici, furiose indignantes, vitæ Gerardi insidiantur, eumque in ipsa Ecclesia ad Altare Sacris operantem invadunt. Sed ecce, cum ad præsentissimum mortis periculum viderent impavidum, attonitis similes manibus temperarunt, quibus facillimus Sacerdos atrox quidem sed innoxium ausum ignovit. Hæc acta sunt anno nonagesimo quadragesimo primo, & brevi tempore monachorum numerus in illa Congregatione nimium quantum crevit. Annis exinde tribus elapsis Reliquias S. Wandregisili, S. Ansperti, & S. Wulframi, Normannis Franciam depopulantibus, Bononiam, civitatem maritimam, anno octingentesimo quinquagesimo octavo delatas, ad S. Petrum Gandavum referri curavit, & quamvis Wicfridus Episcopus Teruanensis huic Translationi obsisteret, tantum thesaurum in sua Diœcesi retinere cupiens, voluntati tamen Arnulphi Comitis cedendum fuit. Ceterum ad octodecim ferme Monasteria numerantur a Gerardo reformata, quorum præcipua sunt Cœnobia S. Petri & S. Bavonis Gandavi, S. Martini

Sæculum X.
A. C. 942.

*Hist. Transl.
Sæc. V. Ben.
p. 200.*

*Mabill. obs.
n. 6. p. 250.*

Tor-

Sæculum X. Tornaci, Marchianense, Attrebatense
 A. C. 942. S. Vedasti, S. Richarii, S. Bertini, S. Audomari, & S. Amandi. Aliunde autem constat, eum Monasteriis S. Remigii Remis, & Mosomensi præfuisse. Sub finem vitæ Gerardus in omnibus his Monasteriis Abbatibus, vel aliis Præpositis, constitutis, Bronium se recepit, ut illius Congregationis Regimini totum se daret; ibique tandem e vivis abiit anno nongentesimo quinquagesimo nono, tertia Octobris, qua die Ecclesia ejus memoriam colit.

Mart. Rom.
 3. Oct.

§. XXVI.

S. Joannes Gorziensis.

vit. n. 9. p.
 368. Sed & alius Monachus, nomine Joannes, postea Abbas Gorziensis, illud ævum illustravit. Is natus in Territorio partim Metensi, partim Tullensi Villa olim Regia, vocabulo Vinderia, ubi adolevit, Grammaticæ, Sacræ Scripturæ, Legibus civilibus & Ecclesiasticis operam dedit. Cum deinde se totum Deo dicasset, omnia totius vitæ peccata sua confessus est, & poenitentiam recepit sibi injunctam ab Humberto Recluso Virdunensi, viro virtutis & scientiæ opinione clarissimo. Exinde Joannes noster carnes nunquam manducavit, & summo rigore jejunavit. Sub illud tempus fama ad eum pervenit cujusdam Anachoretæ, nomine Lamberti, in
 Lambertus
 Eremicola. Silva